

Familierechtbank West-Vlaanderen (afd. Brugge), vonnis van 5 februari 2018

Verzoek tot erkenning als staatloze – Verzoekers van Palestijnse origine – Palestina – Geen staat waarvan men de nationaliteit kan verwerven – Statuut van staatloze toegekend

Demande de reconnaissance de la qualité d'apatride – Requérants d'origine palestinienne – Palestine – Ne constitue pas un Etat dont on peut acquérir la nationalité – Octroi du statut d'apatride

In de zaak:

Een eenzijdig verzoekschrift tot erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het verdrag d.d. 28 september 1954 van New York betreffende de Status van Staatlozen, met de erbij gevoegde stukken, werd neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 17 juni 2016 door meester Johannes Baelde, advocaat te Brugge, namens [...] volgens het neergelegde verzoekschrift geboren te [...] (Libanon) op [...] 1980, en zijn echtgenote [...] volgens het verzoekschrift geboren te [...] (Libanon) op [...] 1987, volgens het verzoekschrift beiden handelend in eigen naam, alsook in hun hoedanigheid van ouder / wettelijke vertegenwoordiger over hun minderjarige kinderen [...] geboren te [...] (Libanon), op [...] 2014, en [...] (in synthesebesluiten [...]), geboren te [...] (België) op [...] 2016, allen samen wonende te [...] Oostende, [...]

Verzoekers en hun raadsman werden overeenkomstig artikel 1028 Gerechtelijk Wetboek bij gerechtsbrief van 21 juni 2016 opgeroepen om te verschijnen in raadkamer op de rechtszitting van 23 januari 2017.

Op 26 september 2016 heeft het Openbaar Ministerie schriftelijk advies verleend, ondertekend door de heer Mare Florens, eerste substituut procureur des Konings, besluitend als volgt: "Het tijdelijk statuut van de personen van Palestijnse origine die in Libanon verblijven is inmiddels voldoende bekend en wordt niet betwist, en wordt in bijlage nogmaals uitvoerig toegelicht. Mijn ambt heeft bijgevolg geen bezwaar". Voormeld advies werd neergelegd op de griffie op 29 september 2016.

Op de zitting van 23 januari 2017 werd de zaak naar de bijzondere rol verzonden in afwachting van de erkenning van verzoekers als vluchteling.

Bij brief gedateerd 18 augustus 2017, neergelegd op de griffie op 22 augustus 2017, heeft de raadsman van verzoekers meegedeeld dat verzoekers erkend werden als vluchteling van onbepaalde nationaliteit per beslissing van het CGVS d.d. 30 juni 2017 en verzocht om de huidige procedure terug te willen fixeren met het oog op behandeling van het verzoek staatloosheid.

Verzoekers en hun raadsman werden overeenkomstig artikel 1028 Gerechtelijk Wetboek bij gerechtsbrief van 5 september 2017 opgeroepen om te verschijnen in raadkamer op de rechtszitting van 20 november 2017.

Op 16 november 2017 heeft de raadsman van verzoekers besluiten neergelegd.

Op de zitting van 20 november 2017 werden verzoekers en hun raadsman gehoord in hun middelen en besluiten, heeft het O.M. een tweede advies neergelegd en werd de zaak verzonden naar de

zitting van 8 januari 2018 teneinde verzoekende partijen toe te laten te repliceren op het neergelegde (tweede) advies.

In het op de zitting van 20 november 2017 neergelegde tweede advies, ondertekend door de heer Mare Florens, eerste substituut procureur des Konings, wordt besloten als volgt: "verzoeker toont niet aan dat hij geen Palestijns Staatsburger is en dat Palestina als staat onbestaande zou zijn. Om deze redenen, adviseert mijn ambt: het eenzijdig verzoekschrift ontvankelijk doch ongegrond te verklaren".

Verzoekers en hun raadsman werden overeenkomstig artikel 1028 Gerechtelijk Wetboek bij gerechtsbrief van 21 november 2017 opgeroepen om te verschijnen in raadkamer op de rechtszitting van 8 januari 2018.

Op 3 januari 2018 werden besluiten en een bundel neergelegd door de raadsman van verzoekers.

Op de zitting van 8 januari 2018 werden verzoekers en hun raadsman gehoord in hun middelen en besluiten, werd het O.M. gehoord in haar terstond uitgebracht mondeling negatief advies en werd vervolgens door de raadsman van verzoekers verklaard dat hij niet meer wilde repliceren.

De artikelen 2, 9 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

Beoordeling:

De rechtbank heeft kennis genomen van alle elementen van het dossier.

Bevoegdheid

De rechtbank van eerste aanleg is bevoegd om kennis te nemen van de vordering, aangezien de vordering de staat van personen betreft (artikel 569, 1° Gerechtelijk Wetboek). Deze rechtbank werd terecht geadieerd, aangezien verzoeker verblijft in het gerechtelijk arrondissement alhier.

Afstand van de vordering namens de minderjarige zoon

Bij besluiten neergelegd op de griffie op 3 januari 2018 hebben verzoekers afstand gedaan van hun vordering zoals gesteld namens hun minderjarige zoon, [...] voorheen [...] geboren te Oostende, België, op [...] 2016, erop wijzend dat deze inmiddels de Belgische nationaliteit bekomen heeft en bijgevolg niet langer staatloos is, met toevoeging van twee stavingsstukken (het ene betrekking hebbende op [...] het andere betrekking hebbende op [...]).

Niets verzet zich tegen de inwilliging van de gevraagde afstand van de vordering wat deze minderjarige zoon [...] betreft.

De rechtbank stelt vast dat in de besluiten op pagina 2 kennelijk door een materiële vergissing vermeld wordt "Wat betreft de kinderen [...] en [...] doen verzoekers dan ook afstand van hun vordering, gezien hun kinderen niet langer staatloos zijn, doch daarentegen Belg zijn (stuk 14a en 14b)", aangezien de bijgevoegde stukken 14a en 14b betrekking hebben op de kinderen [...] en [...] en niet op [...], en in het beschikkend gedeelte van hun besluiten duidelijk enkel sprake is van een afstand van vordering aangaande de zoon genaamd [...].

Hierna wordt onder "verzoekers" [...] en zijn echtgenote [...] handelend in eigen naam, alsook in hun hoedanigheid van ouder / wettelijke vertegenwoordiger over hun minderjarig kind [...] verstaan.

Ontvankelijkheid

Verzoekers hebben duidelijk een onmiddellijk belang om de vordering in te stellen. De vordering werd regelmatig ingesteld. De vordering is dan ook ontvankelijk.

Algemeen juridisch kader voor staatloosheid

Nationaliteit is een rechtsband die een individu als onderdaan verbindt aan een staat (Van de Putte, M. en Clement, J., "Nationaliteit", APR, Antwerpen, 2001, 2).

Overeenkomstig artikel 1.1 van het verdrag d.d. 28 september 1954 van New York betreffende de Status van Staatlozen, zoals goedgekeurd door België bij de wet van 12 mei 1960 (B.S. 10 augustus 1960), hierna kort Apatridenverdrag genoemd, geldt voor de toepassing van dit verdrag als staatloze, een persoon die door geen enkele Staat krachtens diens wetgeving als onderdaan beschouwd wordt. Behoudens de uitsluitingen bepaald in artikel 1.2, is het Apatridenverdrag van toepassing op al degenen die geen nationaliteit bezitten.

Een persoon die zijn erkenning als staatloze vraagt, moet aantonen dat hij niet een of andere nationaliteit bezit. Deze regel dient evenwel in redelijkheid toegepast te worden, in die zin dat men van de verzoeker niet kan verlangen dat hij aantoont dat hij niet de voorwaarden zou vervullen om minstens van één staat ter wereld de nationaliteit te verkrijgen, maar dat verzoeker enkel moet aantonen dat hij door de landen waarmee hij een band heeft omwille van geboorte, afstamming, huwelijk, verblijf, ... niet als onderdaan beschouwd wordt en wanneer hij ooit een nationaliteit heeft bezeten, dat hij deze, ingevolge de wet, verloren heeft.

Concrete casus van verzoekers

Volgens het voorliggende advies van 17 november 2017 van het O.M. zijn verzoekers in België aangekomen op 1 oktober 2015, dienden zij op 2 oktober 2015 een asielaanvraag in, droeg de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 februari 2016 dit dossier over aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en is de asielaanvraag nog in behandeling.

Verzoekers houden concreet voor dat zij op heden geen enkele nationaliteit dragen, dat zij niet onder de uitzonderingen vallen zoals opgesomd in de artikelen 1, 2, i, ii en iii van het Apatridenverdrag, dat zij geboren zijn op [...] 1980 (verzoeker) en [...] 1987 (verzoekster) te [...] (Libanon), dat zij van Palestijnse origine zijn, dat zij gehuwd zijn te Saida op [...] 2011, dat ook hun beide ouders van Palestijnse origine zijn en geen nationaliteit bezitten, dat hun familie bij de hulporganisatie UNRWA geregistreerd is als Palestijnse vluchtelingen, dat zij tot aan hun vertrek naar België in het kamp Ayn al-Hilwe in de provincie Saida gewoond hebben, dat ook hun dochter [...] geboren is op [...] 2014, dat hun familie nog steeds in voormeld vluchtelingenkamp verblijft (met uitzondering van een broer van verzoeker, die ook in België verblijft). Volgens verzoekers kunnen zij krachtens de wetgeving van geen enkele staat als onderdaan van een staat beschouwd worden.

De raadsman van verzoekers legt stavingsstukken voor waaruit blijkt dat verzoekers erkend werden als vluchteling bij beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 30 juni 2017.

De identiteit en Palestijnse herkomst van verzoekers wordt gestaafd door de door verzoekers voorgelegde stavingsstukken en wordt niet in twijfel getrokken door het O.M. Zij staat voldoende vast.

Blijkens het advies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft verzoeker verklaard dat hij vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek naar België gewoond heeft in het voormeld vluchtelingenkamp, met dien verstande dat hij als gastarbeider van 2002 tot 2007 in Abu Dhabi, Verenigde Arabische Emiraten verbleven heeft en van 2007 tot 2012 in Lagos, Nigeria.

Het staat niet ter discussie dat verzoekers niet de nationaliteit kunnen bekomen van de Verenigde Arabische Emiraten en evenmin van Nigeria, waar verzoeker als gastarbeiders werkzaam geweest is.

Op verzoekers rust concreet de bewijslast dat zij niet door een nationaliteitsband met Palestina kunnen worden / zijn verbonden.

Korte historische schets van de erkenning van Palestina

De Palestijnse gebieden zijn verdeeld over de Westelijke Jordaanoever ("West Bank"), de Gazastrook en Oost-Jeruzalem. De grens tussen de Palestijnse gebieden en Israël is betwist.

De territoriale integriteit van Palestina werd erkend en bevestigd in resoluties van de VN Veiligheidsraad, de Algemene Vergadering van de VN en het International Court of Justice. Ook het zelfbeschikkingsrecht van de Palestijnen en het recht op een onafhankelijke Palestijnse staat werd bevestigd in een reeks resoluties van de Algemene Vergadering van de VN.

Tot 1917 was de Gazastrook een deel van het Ottomaanse Rijk. In 1917 werd het -in de Eerste Wereldoorlog- veroverd door de Britten in de Slag bij Gaza. Het Verenigd Koninkrijk kreeg in 1922 van de Volkenbond een mandaat over Palestina, waarvan op 25 mei 1923 de definitieve grens werd bepaald.

Op 15 mei 1948 liep het Britse mandaat voor Palestina af. In anticipatie hierop heeft het Joods Agentschap op 14 mei 1948 de onafhankelijkheid van de staat Israël afgekondigd, waarna de Arabisch-Israëliëse oorlog uitbrak.

Egypte bezette de Gazastrook van 1949 tot 1967, met een onderbreking van vier maanden Israëliëse bezetting tijdens de Suezcrisis van 1956.

In de Zesdaagse Oorlog van 1967 werd de Gazastrook door Israël op Egypte veroverd en bezet.

Als reactie op de Zesdaagse Oorlog werd Resolutie 242 (in 1967) aangenomen door de Verenigde Naties.

In 1973 werd Resolutie 338 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties aangenomen, waarbij de betrokken partijen onder meer opgeroepen werden tot naleving van Resolutie 242.

In 1974 werd de PLO erkend als "non-member observer entity" bij de VN.

Eind 1987 ontstond een massale opstand van Palestijnen, die duurde tot eind 1993, de zogenaamde Eerste Intifada.

In Resolutie 43/177 heeft de Algemene Vergadering van de VN op 15 december 1988 de onafhankelijkheidsverklaring van de Palestinian National Council van 15 november 1988 erkend en de noodzaak bevestigd om het Palestijnse volk in staat te stellen hun soevereiniteit over hun sinds 1967 bezette territorium uit te oefenen. De resolutie werd goedgekeurd met 104 stemmen voor, twee stemmen tegen (de VS en Israël) en 36 onthoudingen.

Na de Golfoorlog werden in 1993 in Oslo de Israëlich-Palestijnse Oslo-akkoorden gesloten (*tussen Israël en de PLO, met de VS en Rusland als getuigen*). Onder de bepalingen van deze akkoorden werd de Palestijnse Autoriteit opgericht en werd voorzien in de invoering van een Palestijns zelfbestuur in fases. De Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever werden in de akkoorden van 1993 in drie zones verdeeld: een zone onder bestuur van de Palestijnse Autoriteit ("zone A"), een zone die ressorteerde onder de Palestijnse Autoriteit maar onder Israëlich militair bewind bleef ("zone B"), en een zone onder bestuur van de regering van Israël ("zone C"). De akkoorden van 1993 voorzagen een interim zelfbestuur onder de modaliteiten zoals voorzien in de akkoorden, en dat binnen de vijf jaar een nieuw verdrag, bekend als Oslo II, diende onderhandeld te worden. In de akkoorden van Oslo II van 1995 werd opnieuw een interimregeling over de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever overeengekomen.

In 2000 brak de zogenaamde Tweede Intifada uit.

Op 12 maart 2002 werd Resolutie 1397 aangenomen door de VN-Veiligheidsraad met 14 stemmen voor en nul stemmen tegen, bij onthouding van Syrië. In deze historische resolutie heeft de Veiligheidsraad zich voor het eerst uitgesproken voor de vorming van twee onafhankelijke staten, Palestina en Israël, op basis van resolutie 242 en resolutie 338.

Op 19 september 2003 heeft de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties in Resolutie 1515 haar steun voor een tweestatenoplossing voor Israël en Palestina bevestigd. Tevens werd aan het zogenaamde Kwartet de opdracht verleend om de "roadmap" uit te voeren.

In 2004 stemde de Knesset in met het plan van de regering-Sharon tot de terugtrekking uit de Gazastrook en de ontmanteling van de Joodse nederzettingen in de Gazastrook.

In september 2005 droeg Israël de controle over de volledige Gazastrook over aan de Palestijnse Autoriteit, hoewel het Israëliche leger nog wel aanwezig bleef. Voor Israëliche burgers werd de toegang tot de Gazastrook door Israël afgesloten.

In 2006 werden democratische verkiezingen georganiseerd in de Palestijnse gebieden.

Op 11 mei 2009 deed de VN Veiligheidsraad een hernieuwde oproep voor de oprichting van een Palestijnse Staat.

Op 12 april 2011 brachten de Verenigde Naties een rapport uit waarin werd geconcludeerd dat Palestina klaar is om "haar eigen land te besturen" en werd gesteld dat hiermee de weg openlag voor een erkenning als onafhankelijke staat later dat jaar.

Op 23 september 2011 heeft president Abbas het lidmaatschap van de VN aangevraagd. De Veiligheidsraad van de VN kon niet instemmen met dit verzoek, omdat enkele leden van de Raad, waaronder de Verenigde Staten, dit blokkeerden. Vervolgens heeft Abbas het verzoek ingediend om waarnemend niet-lid van de VN te worden. Om waarnemend niet-lid te worden is de toestemming van de Algemene Vergadering van de VN nodig en niet die van de Veiligheidsraad.

Op 26 november 2012 heeft de Algemene Vergadering van de VN ingestemd met Resolutie 67/19, waarbij onder andere het recht van het Palestijnse volk op zelfbeschikking en op de onafhankelijkheid van de Palestijnse Staat op het sinds 1967 bezette Palestijnse gebied herbevestigd werd, waarbij aan Palestina de status van waarnemend niet-lid(staat) toegekend werd, zonder afbreuk te doen aan de rechten, privileges en rol van de PLO in de VN als vertegenwoordiger van het Palestijnse volk, "overeenkomstig de relevante resoluties en praktijk", en waarbij de hoop uitgedrukt werd dat de Veiligheidsraad het verzoek tot toelating als "full member" in de VN gunstig zou

behandelen. België stemde voor de instemming met de toetreding van Palestina als waarnemend niet-lid.

De voormelde instemming van België om Palestina als waarnemer bij de VN te erkennen staat niet gelijk aan een erkenning als soevereine staat.

Een akkoord tussen Israël en de Palestijnse Autoriteit / Palestina over een onafhankelijke Palestijnse Staat met een permanente status op basis van resolutie 242 en resolutie 338 is nog niet tot stand gekomen.

De criteria van de Montevideo Conventie van 1933 versus de erkenning van een staat / de staat Palestina

Overeenkomstig het internationaal recht zijn er vier objectieve criteria die dienen vervuld te zijn opdat er sprake zou zijn van een soevereine staat: een bepaald grondgebied, een permanente bevolking, een regering en de capaciteit om relaties aan te gaan met andere staten (artikel 1 van de Conventie van Montevideo van 1933). Het politieke bestaan van een staat is te onderscheiden van de erkenning van een staat (artikel 3 van de Conventie van Montevideo).

Als verdrag en verdragsrechtelijk bindt de Montevideo Conventie enkel de partijen bij het verdrag (20 Noord- en Zuid-Amerikaanse staten hebben het verdrag ondertekend, 16 staten hebben het verdrag ook geratificeerd). De Montevideo Conventie is echter ook de kristallisatie of weergave van internationaal gewoonterecht en de erin vervatte bepalingen van internationaal gewoonterecht zijn derhalve als dusdanig ook van toepassing op andere staten dan degene die de Conventie ondertekend en geratificeerd hebben.

Overigens heeft ook de Arbitration Commission of the Conference on Yugoslavia (de zogenaamde Badinter Commissie, in 1992 in het leven geroepen door de Europese Gemeenschap) toepassing gemaakt van de voormelde vier objectieve criteria.

De voormelde principes zoals opgenomen in de Montevideo Conventie vinden ook bevestiging en steun in de resolutie "La reconnaissance de nouveaux Etats et des nouveaux gouvernements" (van 23 april 1936) van het Institut de Droit international, een in 1873 opgerichte internationale organisatie die puur academisch is, niet streeft naar een officiële status en de bevordering van het internationaal recht beoogt door te streven naar algemene formuleringen in het internationaal recht die corresponderen met het "juridisch geweten" van de beschaafde wereld, en door zijn medewerking te verlenen aan iedere ernstige poging de internationale wetgeving te codificeren. Artikel 1 van de voormelde resolutie van 23 april 1936 bepaalt dat de erkenning een declaratoir effect heeft en dat het bestaan van een nieuwe staat, met alle juridische gevolgen, niet wordt aangetast door de erkenningsweigering van andere staten.

Louter volledigheidshalve merkt de rechtbank op dat reeds 135 staten Palestina officieel erkend hebben, derhalve meer dan twee derden van de 193 lidstaten van de Verenigde Naties. Evenwel heeft een significant aantal staten Palestina nog niet officieel erkend.

Daarnaast heeft de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 26 november 2012 aan Palestina de status van waarnemend niet-lid(staat) toegekend. De Veiligheidsraad heeft evenwel geweigerd Palestina als volwaardig lid te erkennen.

Op 17 december 2014 heeft het Europees Parlement een resolutie goedgekeurd die de erkenning van Palestina als staat en de tweestaten-oplossing in principe steunt en vindt dat deze parallel moeten lopen met de ontwikkeling van vredesonderhandelingen die bevorderd moeten worden.

Op 5 februari 2015 heeft de Kamer van Volksvertegenwoordigers in België een resolutie goedgekeurd voor de erkenning van de Palestijnse Staat, waarbij drie concrete voorwaarden aan de erkenning gekoppeld worden: een gezamenlijk Europees standpunt, de vorming van een Palestijnse regering die het hele grondgebied controleert en de evolutie van de vredesonderhandelingen. De voormelde resolutie van 5 februari 2015 houdt een verzoek in dat gericht is aan de federale Regering om haar beleid in de door de Kamer gewenste richting te sturen, maar is niet bindend. De federale Regering van België heeft de Palestijnse Staat nog niet als dusdanig erkend.

De voormelde beschouwingen over de mate waarin Palestina internationaal officieel erkend werd / wordt, zijn evenwel van geen belang in de mate de erkenning slechts een declaratoir effect heeft en het bestaan van een nieuwe staat, met alle juridische gevolgen, niet wordt aangetast door de erkenningsweigering van andere staten.

Concrete toetsing op de Palestijnse Gebieden

Concreet toegepast op de Palestijnse Gebieden, staat vooreerst vast dat Palestina een permanente bevolking heeft.

Verder staat vast dat Palestina een welbepaald grondgebied heeft. De omstandigheid dat de grenzen van het grondgebied betwist zijn en dat het grondgebied van Palestina versnipperd is, doet geen afbreuk aan de bevinding dat Palestina over een grondgebied beschikt zoals volgens het internationaal gewoonterecht vereist opdat er sprake zou zijn van een soevereine staat.

Ten derde beschikken de Palestijnse gebieden over een regering, de Palestijnse Nationale Autoriteit, die echter over beperkte bevoegdheden beschikt. De vraag rijst of de beperkingen inzake de uitoefening van het regeringsgezag door de Palestijnse Nationale Autoriteit die voortvloeien uit de Oslo Akkoorden en/of de effectieve controle die door Israël uitgeoefend wordt (met name op de buitengrenzen, het luchtruim, de territoriale wateren, het bevolkingsregister, de belastingsinkomsten en functies in de overheid, zie "Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied since 1967", 17 augustus 2007, doe. Nr. A/62, 275, p. 2) en/of de bezetting van delen van Palestijnse gebieden door Israël in het bijzonder in werkelijkheid al dan niet tot gevolg hebben dat er kan besloten worden tot een soevereine Palestijnse regering.

Tenslotte rijst de vraag of Palestina beschikt over de feitelijke capaciteit om relaties aan te gaan met andere staten, en dit in het licht van de beperkingen die voortvloeien uit de Oslo Akkoorden op dit punt en de militaire Israëlische bezetting. Hierbij kan aangestipt worden dat Palestina reeds meerdere internationale akkoorden gesloten heeft (zoals het Arab Charter on Human Rights en het UNESCO Cultural Heritage Center), dat Palestina gesprekken aangeknoopt heeft met andere staten en dat Palestina inmiddels het statuut van "permanent observer" bij de Verenigde Naties aangevraagd heeft en toegekend gekregen heeft.

Gelet op het samengaan van alle voorliggende concrete elementen, met name de ernstige mate waarin de uitoefening van het regeringsgezag door de Palestijnse Nationale Autoriteit beperkt wordt, in het bijzonder door de Oslo Akkoorden, de controle die door Israël uitgeoefend wordt en de bezetting van delen van Palestijnse gebieden door Israël, en gelet op al wat voorafgaat, is het vervuld zijn van de vier voormelde criteria zoals weergegeven in de Montevideo Conventie wat Palestina betreft niet ondubbelzinnig aangetoond.

Zelfs indien aangenomen wordt dat de vier voormelde criteria vervuld zijn, ligt geen bewijs voor dat er een wetgevend kader bestaat voor het verwerven van de Palestijnse nationaliteit of om als onderdaan van de Palestijnse Staat te kunnen beschouwd worden, of dat er een bevoegde instantie

in de Palestijnse Staat is die criteria voor de toekenning van de Palestijnse nationaliteit die criteria voor de toekenning van de Palestijnse nationaliteit kan bepalen respectievelijk kan toepassen.

Gelet op alle voormelde concrete elementen, kan er hic et nunc niet besloten worden tot het bestaan van een soevereine (functionerende) Palestijnse staat waarvan verzoekers de nationaliteit zouden kunnen verwerven.

Besluit

Zoals hoger uiteengezet, worden de identiteit en Palestijnse herkomst van verzoekers niet in twijfel getrokken door het O.M. (zie voormeld advies van 17 november 2017) en staan zij voldoende vast op grond van de voorliggende stukken.

Om de redenen zoals hoger uiteengezet, kunnen verzoekers zich niet beroepen op een hoedanigheid van onderdaan van een soeverein Palestina.

De rechtbank stelt vast dat volgens de voorliggende stukken verzoekers op heden geen enkele nationaliteit bezitten en dat zij de nationaliteit niet kunnen verkrijgen van de landen waarmee zij een aanknoping hebben (hun geboorteland, het land waarvan hun ouders de nationaliteit hebben, het land waar de kandidaat-erkende apatriden verblijf gehouden hebben). Tevens blijkt nergens uit de voorliggende informatie dat er elementen zouden aanwezig zijn om aan te nemen dat de betrokkenen onder de uitzonderingen vallen, opgesomd in de artikelen 1, 2, i, ii en iii van het Apatridenverdrag.

Zoals bevestigd door het Hof van Cassatie, geniet een Palestijn geen bescherming en bijstand meer van de UNRWA zodra de betrokkene de zone in het Midden-Oosten waar de UNRWA haar opdracht uitvoert heeft verlaten; het feit dat betrokkene enkel tijdelijk verblijft in een staat die niet tot de opdrachtzone van de UNRWA behoort, verandert daar niets aan (vergelijk Cass. 22 januari 2009, www.cass.be).

Het schriftelijk advies van het O.M. van 17 november 2017 wordt aldus niet bijgetreden.

Er kan derhalve op de vraag van verzoekers tot toekenning van het statuut van staatloze ingegaan worden.

Aangezien de huidige procedure een procedure op eenzijdig verzoekschrift betreft en er geen in het ongelijk gestelde partij is, dienen de verzoekende partijen de door hen gemaakte kosten van het geding, die overigens niet begroot werden, zelf te dragen.

OP DEZE GRONDEN:

DE RECHTBANK

Rechtsprekend na het advies van het O.M. te hebben ingewonnen en de verzoekers te hebben gehoord.

Verklaart het verzoek inzake de erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York d.d. 28 september 1954 van [...] en [...] handelend in eigen naam, alsook in hun hoedanigheid van ouder / wettelijke vertegenwoordiger over hun minderjarig kind [...] ontvankelijk en gegrond.

Zegt voor recht dat [...] geboren te [...] (Libanon) op [...] 1980, en [...] geboren te [...] (Libanon) op [...] 1987, handelend in eigen naam, alsook in hun hoedanigheid van ouder / wettelijke vertegenwoordiger over hun minderjarig kind | geboren te [...] (Libanon) op [...] 2014, allen met woonplaats te [...] Oostende, [...] erkend worden als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York d.d. 28 september 1954.

Legt de kosten van het geding aan de zijde van verzoekers, overigens niet begroot, ten laste van verzoekers.

Aldus verleend in raadkamer in het gerechtsgebouw te Brugge op vijf februari tweeduizend achttien.

Aanwezig:

Veerle De Roeck, alleenrechtsprekend rechter;
Hilde Deslypere, eerste substituut procureur des Konings;
Matthias Buysse, griffier.